

GEESTELUK GOUD

Orde Der Verdraagzamen

's-Gravenhage

NO 321

PRJS FL. 350.

v e r e n i g i n g

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Giro nr 46 88 74 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Delfgauw

Uitsl.v.publ.& abonn.: Van Blankenburgstr. 76, 2517 XT Den Haag, tel.070-465592
(tussen 17.30 en 18.30 uur)

Secretariaat: Troelstralaan 38, 2641 WG Pijnacker tel.01736-6577

GEESTELIJK GOUD.

U realiseert zich misschien niet dat deze term komt uit een alchemistische denkwijze. De alchemie is eigenlijk een heel oude geschiedenis. Ze bestond oorspronkelijk al o.a. in Egypte. Daarom werd ze in Griekenland wel Kemiya genoemd, komend van Kempt. Toen dit later werd overgezet in het Arabisch (ik meen dat het El Kebir was die dit heeft gedaan) werd het el Kimaya en dat werd alchemie.

Nu moet u begrijpen dat dit niet alleen maar het maken van goud was. Zeker, er waren allerlei methoden om schijn-goud en schijn-zilver te maken. Ook mascara en dergelijke zaken werden door vroeg-alchemisten wel vervaardigd. Ze zeggen, dat heel veel van de alchemisten zelfs leefden van een handeltje in schoonheidsmiddelen.

Hun denkwijze was gebaseerd op een bepaalde structuur van de kosmos. In de kosmos is een indeling te maken in vier elementen. Bij de Chinezen 5; metaal is nog een afzonderlijk element. Er is verder een wordingsproces waarbij alle elementen a.h.w. het product zijn van een oerstof, een oerkracht. Daarom zien we in veel alchemistische processen, o.a. bij die van Paracelsus, die zichzelf beter vond dan Celsus (Paracelsus een mooie naam voor een man die Theophrastus Bombastus heette) het denkbeeld: Wij moeten eerst terug naar de oermaterie. Wij brengen de materie door menging samen, we transformeren ze (een soort christusproces) en dan laten we ze verrotten; een verrottingsproces. Daarna gaan we ze distilleren. Daaruit krijgen we weer een andere stof die we uitkristalliseren.

Met die kristallen kunnen we op een bepaalde manier dan weer een nieuw extract maken. Wij extraheren dus weer opnieuw en krijgen ten slotte iets dat we de Steen der Wijzen noemen. Voor deze mensen was die samenstelling niet alleen maar de samenstelling van de aarde en van het heelal. Het was ook de samenstelling van de mens; en dan niet alleen de stofelijke mens maar ook de geestelijke.

Er zijn tegenwoordig nog in bepaalde kathedralen (o.a. in Varennes) symbolen te vinden van die oude taal. De taal waarin je spreekt over de innerlijke kosmos van de mens die je eigenlijk behandelt als een externe, een buiten je liggende kosmos.

De processen die je normaal buiten je in een laboratorium kunt volbrengen, kun je ook innerlijk volbrengen. Men gaat zelfs verder en zegt op een gegeven ogenblik, o.a. in de tijd van Agrippa von Nettesheim: De innerlijke wereld is gelijk aan de uiterlijke wereld. De kracht ontstaan in de innerlijke wereld is werkzaam in de uiterlijke. Het gebeuren van de uiterlijke wereld kan worden overgedragen op de innerlijke wereld.

Nu wordt het misschien een beetje duidelijker waarom ik zeg: Het is eigenlijk een heel alchemistisch onderwerp. Want goud maken is datgene waarvan over het algemeen de alchemisten het meest werden verdacht. Er zijn heel veel zwerfende alchemisten geweest die er zelfs hun leven voor hebben moeten geven. Zoals de man die zei dat hij goud kon maken uit ijzer en dat niet kon. De man, die de opdracht had gegeven (een Duitse vorst) liet hem toen een galg smeden van het ijzer dat hij niet had kunnen veranderen. Hij liet die als goud verver en daaraan heeft hij de man opgehangen. Zo ziet u maar weer, zelfs de symbolen van de kaarten komen terug; de kaart waarop de wijze aan één voet aan de galg hangt.

Laten wij proberen iets over de innerlijke wereld te zeggen. In de innerlijke wereld is de oermaterie chaos. Er zijn wezens die uit chaos zijn ontstaan. Voor ons is chaos het enige dat we ons kunnen realiseren. Die chaos moet dus eerst gevormd worden, ze moet materie worden. Een menging van materie die ontstaat door herinneringen, door levens, door het ondergaan van allerlei invloeden. Hebben we eenmaal die ervaring opgedaan, dan bezitten we een innerlijk bewustzijn. Wij bezitten allerlei gevoelsassociaties en die moeten wij tot een eenheid brengen. Wij moeten proberen om zoals men dat vaak zo mooi zegt: een innerlijke harmonie te bereiken waardoor de wereld buiten ons en de wereld in ons ons niet beroeren, maar door ons slechts aanschouwd worden. Dit is overigens een boeddhistische frase en dus niet een zuiver alchemistische.

Als je dan nog een stap verder gaat, dan zeg je: Nu heb ik het, maar wat moet ik er nu mee doen? In die rust vermengt zich alles. De afzonderlijke herinneringen versmelten; ze worden a.h.w. een totaal gevoel. Alle dingen die we weten vloeien ook een beetje door elkaar. Het is iets wat er wel is, maar ja, het is een beetje als stampot.

Nu gaan we opnieuw aan het werk. We gaan de zaak, zoals de alchemist zegt, extraheren. We gaan dus al datgene wat nutteloos is eruit laten. Dit kunnen we doen door ons te richten op ons eigen innerlijk. Het extractieproces vindt over het algemeen plaats in een distilleerkolf. Als er onder u zijn die wel eens een distilleerkolf hebben gezien die gebruikt werd rond de 15e/16e eeuw (heel mooie werkstukken overigens) dan zal het u zijn opgevallen dat die eigenlijk een soort esculaapstaf is. Hier staat de kolom en daaromheen lopen de buizen die dan in twee bekens uitmonden. Zo zullen wij aan de ene kant eigenlijk datgene wat in ons is tot wijsheid moeten maken, dus niet meer kennis maar inzicht. Aan de andere kant zullen we al onze belevingen moeten omzetten in iets wat we misschien het best nog aanvaarding noemen, ofschoon anderen zeggen: Het is eigenlijk bewerkelijke liefde. Als je die twee producten hebt, ben je in staat om te gaan mengen. Want liefde zonder wijsheid is dwaasheid. Maar wijsheid zonder liefde wordt ook dwaasheid. Het is de samenvloeiing van beide die noodzakelijk is. Wanneer we dat bereiken, rust de zaak. In dat rusten kristalliseert alles uit. Hoe gebeurt dat?

Heeft u wel eens een verzadigde oplossing van zout of suiker gezien? Als je die laat rusten, vooral als er draden in hangen, dan zie je dat er grote kristallen ontstaan. Op de plaats van de vele kleine kristalletjes groeien er a.h.w. stalactieten en stalagmieten en wat je verder maar denken kunt, maar allemaal in de vorm van een kristal.

Het kristal is de vorm van onze innerlijke kracht. Dat is ook weer een alchemistische stelling. Waarom zeggen ze dat? Wij kunnen dat tegenwoordig wat beter begrijpen.

De kristallisatie wordt namelijk bepaald door de wentelingsgetallen van de betrokken moleculen plus hun innerlijke structuur. Hierdoor ontstaat er een krachtraam waarin de materie zich zal rangschikken. Het kristal heeft dan een doorlaatbaarheid maar ook een resonantie en reactie, die wel bepaald wordt door invloeden van buitenaf, maar die alleen in dit

wezen op deze manier kan plaatsvinden.

Als u dat allemaal goed heeft begrepen, dan kunt u zeggen: Op het ogenblik, dat wij de liefde en de wijsheid hebben samengevoegd totdat ze een gevoeld begrip is, voegen wij daar wederom onze wereld bij, ons zijn. Dat is dan een oplosmiddel. Dat oplosmiddel verdampt voor een deel, want het kan niet meer aanspreken; alleen als het zinrijk is. Wat er overblijft is een elixer, zegt men dan. Het is dus een geconcentreerd drankje. Dit elixer kan dan weer een absolute eenheid worden, dus een vaste vorm krijgen. Hebben we die, dan hebben we de Steen der Wijzen.

Wat wordt er verteld van de Steen der Wijzen? Er zijn wel honderd verschillende beschrijvingen van. In Amsterdam is nog een manuscript waarin staat dat iemand 3 Stenen der Wijzen had gezien. Hij beschrijft ze als doorzichtige kogels van een wat zilverachtige kleur, lichtgeel, paarsachtig. Dat zou wel kunnen. Maar als je daar dan a.h.w. een graankorrel van afneemt (dat wordt daar ook verteld), dan kun je laten we zeggen van 6 loten lood heel zuiver goud maken. Dat is overigens in de praktijk nooit bewezen, het wordt wel verteld.

Stel u nu eens voor dat wij innerlijk deze Steen der Wijzen in feite zijn geworden, dan kan ons wezen door zijn kwaliteiten het onedele veredelen. Het innerlijke goud is niets anders dan de uitstraling van het wezen die zo sterk gericht en krachtig kan worden uitgezonden dat hierdoor een verhoging van geestelijke waarde in de betreffende personen, voorwerpen etc. tot stand wordt gebracht.

Misschien is het wel aardig hier te wijzen op een eigenaardige gelijkheid. Aurum is goud. Aura is ook uitstraling. U heeft een aura. Maar als uw aura door de absolute innerlijke eenheid wordt beheerst, dan veroorzaakt ze door haar wezen aurum: goud. Op dergelijke woordenspelletjes berust heel veel van de z.g. geheime leer van de alchemisten.

Als u zegt: Ik wil ook graag innerlijk goud maken, dan denken de mensen: als ik lood heb, dan komt de rest wel. U eindigt dan met lood in de schoenen en verder niets. Maar als u zegt: Ik ga begrijpen waar het om gaat, dan kunt u aan het proces beginnen.

U heeft allerlei gevoelens. U heeft ervaring, maar u heeft ook en dat is heel belangrijk voor de meeste mensen, een oordeel over vele dingen. Vergeet het oordeel. "Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld worde", zouden ze in de kerk zeggen. Dat is inderdaad waar. Het oordeel namelijk houdt de dingen van elkaar af; dat maakt onderscheid mogelijk. Wat wij nodig hebben is een samenvloeien van onze gevoelens en ons bewustzijn. Ons gevoel kan dan wel tot uiting komen in een oordeel naar buiten, maar het kan nooit een aanvaarding of een verwerping van iets betekenen; het moet een constatering zijn.

Als u dat tot stand kunt brengen, dan zou uw honger naar het betere, naar het hogere u ertoe brengen om daaruit een soort geloof te distilleren; een innerlijke zekerheid die onbewijsbaar is, maar die u voor een deel zelfs nog in uw omgeving kunt demonstreren. Heel veel mensen bereiken die trap nog wel. Maar als het zover is, denken ze: nu heb ik de waarheid en een ander heeft mij te gehoorzamen.

Er gebeurt niets mee. Integendeel, de wijsheid of de liefde verandert en wat er overblijft is in 9 van de 10 gevallen dwaasheid. Dus verder gaan. Erkennen hoe je bent, hoe het is. Dan aanvaarden en rusten, niet verder gaan, niet naar buiten brengen. Gewoon het in jezelf laten gisten. Want in ons moet in zekere zin de chaos herontstaan. Alle bestanddelen van ons wezen moeten zich kunnen vermengen. Dat kan nooit bij een bewust proces, want een bewust proces brengt scheidingen aan.

Het leven is een periode waarin je aanvaardt, waarin je ondergaat. De rest is niet belangrijk. En dan zul je ontdekken, dat op een gegeven ogenblik een gevoel komt van gedwongen worden tot iets. Je weet niet waarom,

je weet niet tot wat, maar er moet iets gebeuren. In alchemistische termen: het vuur wordt opgestookt. In dat vuur ontstaat nu de oplossing opnieuw, maar ze is na haar verval nu een eenheid geworden. Ze verliest wederom een aantal onbelangrijke bestanddelen. Wat er overblijft kristalliseert inderdaad uit. In de plaats van de dingen, die u heeft ervaren en dacht te weten, ontstaat een begrip dat veel verder gaat, dat a.h.w. alle gebeurtenissen kan zien als uitingen van een hoofdklasse van gebeuren, welke hoofdklasse op zichzelf weer een essentieel deel is van het mens-zijn. Daardoor blijft ook de aanvaarding mogelijk en ook uw emotie kristalliseert uit. Ze richt zich niet meer op een enkel doel, maar steeds weer op een hoofdklasse; dus op een totaal gebied. Voor sommige heren is dat wel gemakkelijk. Zij zeggen: Nou, dan begin ik maar met het totale gebied: de vrouw. Maar dat is niet de bedoeling. Dan zitten ze weer in een heel andere vorm.

Ben je zo ver, dan moet je a.h.w. luisteren naar de innerlijke stilte. Wat buiten je is, is niet zo belangrijk als wat in je bestaat. Want datgene wat in je bestaat, geeft inhoud, geeft betekenis aan wat buiten je is. Je bent dan nog machteloos. Onthoud dat goed.

Wat gebeurt er nu? De invloeden van buiten, omdat ze niet afzonderlijk worden erkend, mengen zich wel degelijk met datgene wat in ons wezen bestaat. Hieruit vloeit voort het elixer: de totaalstof van ons wezen. Deze kan dan nog altijd voor vele doeleinden worden gebruikt.

Een paar oude wijsgeren beweren b.v. dat echte wijsgeren wel duizend jaar oud worden. Onmogelijk is het niet. Je kunt er namelijk een afstemming op levenskracht mee maken en dat betekent dat zelfs wanneer het vernieuwingsproces weer op gang komt er gelijktijdig een grotere afscheiding plaatsvindt van allerlei slijtstoffen in je lichaam. Je wordt dus inderdaad ouder. Niet noodzakelijkerwijs wijzer maar ouder.

Je kunt er ook het z.g. liquide goud van maken. Je kunt je gaan bemoeien met de mensen om je heen en proberen krachten uit te stralen om te genezen, om even een geestelijk probleem recht te zetten, om misschien een geestelijke verwarring op te lossen. Dan hebben we te maken met het vloeibaar goud. Maar boven dit alles staat wat men noemt: de Steen der Wijzen.

Wanneer in mij dat alles steeds verder wordt oegenomen, ontstaat er een zodanige eenheid dat ik niet meer kan zeggen: ik voel of ik weet, maar dat ik alleen nog maar kan zeggen: ik besef en onderga gelijktijdig. Dat is de Steen der Wijzen. Heb je die eenmaal, dan behoef je er niets mee te doen. Ze zal altijd uitstralen door je wezen. En omdat je eigen wezen een vervanger is in een bepaalde wereld (het kan een geestelijke of een stoffelijke zijn) zul je in die wereld een aura, een uitstraling, krijgen die inderdaad de hogere levenskracht weerkaatst: goud.

Het is niet voor niets dat vroegere heiligen (niet alleen katholieke of christelijke heiligen maar ook van andere godsdiensten) vaak worden afgebeeld met een gouden uitstraling. Dat berust eenvoudig op de innerlijke Steen der Wijzen waaruit deze gouden glans automatisch tot stand komt bij elke aanraking met de wereld.

Een Steen der Wijzen kan worden gebruikt. Als ik mij bewust ben van de vrede die in mij heerst, want het is een vrede-toestand, dan kan ik een ander die vrede geven. Voor christelijk denkenden: Heeft Jezus niet gezegd: "Mijn vrede geef ik u, mijn vrede laat ik u." Het past volkomen in dit concept.

Vandaaruit kom je dan op een gegeven ogenblik tot het punt, dat eigenlijk alle werelden op die Steen der Wijzen inwerkt. Niet alleen de wereld van de mensen of van bepaalde geesten, maar al wat er kosmisch bestaat. Wij kunnen de vrede en de kracht die erin leven nog altijd aan anderen geven. Wij kunnen hun wezen, hun zijn daardoor veranderen.

We kunnen zelfs de instincten van dieren, de kwaliteiten van planten daarmee beïnvloeden. Die andere werelden kunnen we natuurlijk in onze wereld niet uitdrukken. Maar de samenhang tussen andere werelden en datgene wat op dit ogenblik onze uitingswereld is (niet ons besef, maar alleen onze uitingswereld) is voor ons zodanig zeker, dat wij alle invloeden kennende steeds zullen handelen vanuit het geheel, ook binnen de beperking van onze uiting. Daarmee hebben we dan de grootste kracht van het geestelijk goud gevonden.

Het geestelijk goud maakt elk wezen, ongeacht het plan waarop het zich manifesteert, tot een kosmisch wezen dat niet meer vanuit een beperking, maar vanuit de totaliteit zijn weg gaat en reageert.

Om nu even de spanning te breken: Er was een luchtvaarder vóór Montgolfier. Hij was een bekend politicus en staatsman. Als die man een rede hield, dan was dat zoveel hete lucht dat hij als vanzelf begon te zweven. Dat zweven in symbolische en zinnebeeldige termen is tegenwoordig bepaalde mensen nog zeer eigen.

Ik heb u gezegd wat de essentie, de opbouw en de weg is van dat geestelijk goud. Denk niet, dat het gemakkelijk is. Het is ontzettend moeilijk, maar het is iets waarin alles wat je doet een weerkaatsing moet zijn van al wat zich in je afspeelt. Laten we dan eens kijken hoe de alchemisten dat vroeger hebben gedaan. We zouden eventueel Rozenkruisers, Grootkruisers en al die andere Kruisers nog erbij kunnen halen.

De alchemist ging uit van het standpunt: wat ik in mij bereik, moet ik buiten mij waarmaken. Wat ik buiten mij tot stand breng, moet ik innerlijk verwerken. In de alchemie zien we dan ook een heel eigenaardig verschijnsel. Het is alsof de taken voortdurend verdeeld zijn tussen het studeervertrek en het werkvertrek (laboratorium). Om nu te weten wanneer je werkt in het lab en wanneer je werkt in de studeerkamer maakte men gebruik van astrologie. Het is opvallend dat bijna alle grote alchemisten uit het verleden zeer bekwame astrologen waren, zeker voor hun tijd. Want, zo zeiden ze, er zijn nu eenmaal invloeden van buitenaf. Sommige invloeden helpen ons om innerlijk te werken. Dan moeten we in het studeervertrek zijn; wij moeten filosoferen. Maar er zijn ook krachten die meer naar buiten toe gaan; een sterke Marsstand bijvoorbeeld. Dan moeten we dus in het laboratorium werken.

U kunt uw leven natuurlijk niet zo gemakkelijk door astrologie laten leiden. Algemene tendensen mogelijk maar veel verder komt u niet, tenzij u het in de dagbladen leest en dan klopt het niet. Wat u moet doen, is rekening houden met het feit dat u soms a.h.w. gedoemd bent te mislukken, als u alleen innerlijk werkt. En dat u dan juist naar buiten toe de dingen die u innerlijk al heeft bereikt, moet proberen gestalte te geven, waar te maken.

Aan de andere kant moet u er ook rekening mee houden dat er een tijd komt dat - al is er nog zoveel werk te doen - u weet: ik kan op dit ogenblik niet verder; ik zit vast. Ga dan naar binnen toe. Dan kunt u binnen weer verder werken.

Het is de wisselwerking tussen de twee werelden die voor ons werkelijk zijn: onze innerlijke wereld en de wereld waarin wij denken te leven. Als wij proberen om die tot eenheid te brengen, moet er innerlijk enorm veel gebeuren. Dat kunnen wij niet zonder meer. Daarom zullen wij vooral in de beginfase steeds moeten kijken naar wat gebeurt er in mij; nu gaat het niet verder. Wat kan ik nu buiten mij daarvan waarmaken?

Een andere bekende joodse alchemist, hij heette Isaak, later zijn delen van zijn werk neergeschreven en verschenen als het z.g. Boek van Abraham. Erg interessant, vooral als je eraan begint. Daar staan zoveel vervloekingen is dat, als je het leest en geen priester of geleerde bent je daaraan alleen al je portie hebt.

Deze man gaf eens aan een leerling, die bij hem kwam om inlichtingen te vragen, een appel. Hij zei: Dit is een appel. Wil je hem meenemen?" "Ja," zei de leerling. "Schil hem dan niet," zei de man, "laat hem zoals hij is. Maar als je honger krijgt, schil hem dan." Ik denk, dat je daarmee eigenlijk het hele principe op een zeer simpele manier hebt uitgedrukt.

Wij moeten de dingen gewoon laten zoals ze zijn. Pas op het ogenblik, dat wij ze in ons kunnen opnemen, mogen wij ze van hun werkelijkheid, hun bescherming a.h.w. ontdoen. Er zijn in een niet zo ver verleden een aantal mensen geweest die zeiden: The world is your apple. Die noemden zich ook Apple. Later kwamen ze tot de ontdekking dat er worm in zat.

Realiseer u even wat er met dit beeld ook tegen u wordt gezegd. U kunt de wereld niet zonder meer gaan veranderen. Als u dat doet, dan is datgene wat u innerlijk nodig heeft er niet meer. De appel die is geschild, verliest zijn sap, is niet smakelijk meer. Op een gegeven moment is hij zelfs niet eetbaar meer, want hij kan gaan schimmelen. Als de schil er omheen zit, kan hij het veel langer uithouden.

Ga niet uw wereld te lijf. U heeft uw leven en uw beloven nodig met alles erop en eraan. Er is geen enkel stukje van het leven, of het nu de geboorte is of de dood en alles wat daar tussenligt, waarvan je kunt zeggen: dat is overbodig, doe dat maar weg. Maar dat leven met al zijn ervaringen heeft alleen zin, indien u met wat er in u bestaat (dat zijn uw denkbeelden, uw illusies, uw dromen, uw gevoelens) weet te komen tot het proces dat ik u heb beschreven. U kunt zich pas met uw wereld gaan bemoeien met enig resultaat, als u innerlijk zover bent gekomen dat de wereld u in feite niets meer doet, maar dat uw begrip voor de wereld a.h.w. naar de wereld uitgaat om haar de mogelijkheid te geven zichzelf te begrijpen.

Hiermee heb ik u heel veel fraaie lessen gegeven.

Ik heb mij in mijn leven op aarde en na mijn leven nog enige tijd met deze materie beziggehouden. Weet u waarom de alchemist zijn geheimen altijd zo versluiert? Het antwoord is heel eenvoudig: Omdat het gevaarlijk is voor hen die de eerste fase nog niet doorlopen hebben en dus het begrip niet in zich hebben gekregen (de wijsheid) waardoor zij door de sluier kunnen zien. Daarom wordt er rustig gezegd: Sulfer is het belangrijkste bestanddeel van het proces van goud maken, zelfs van de Steen der Wijzen.

Maar er zijn zoveel sulfers. Want elk wezen heeft zijn eigen sulfer. En er zijn zoveel soorten goud dat niemand weet wat het ware goud is. Onzin. Versluiting. En aangezien er hier geen grote geheimen achter zitten, gaan wij het even ontsluiten. Een esoterische striptease.

Alles heeft in zich zijn eigen deel van de oerkracht; zijn eigen zwa-vel. En aangezien elk wezen die kracht beleeft op een wijze die het zelf vormt, is het overal verschillend. Dat is toch duidelijk. Als een wezen het innerlijke goud weet te maken, dan kan dat nooit precies hetzelfde zijn als van een ander wezen. Het heeft een andere bestemming. Goud en goud is niet hetzelfde. Het is dezelfde toestand, dezelfde kwaliteit, dus zeggen zij het als een zuiver persoonlijke zaak.

Misschien mag ik hier Kuan Ko citeren, overigens een wat vreemde man, levend op de grens van Tibet en China ongeveer 600 n. Chr. Het was namelijk ook een Chinese alchemist. Die goede man zei:

"De waarheid die je vindt is jouw waarheid. Want in alle dingen is de tweeledigheid (yan yin) aanwezig en waar ze versmelten daar ontstaat de totaliteit. Maar wij, die slechts in delen kunnen beseffen, kunnen wel totaliteit zijn maar haar niet kennen."

Het leuke is verder dat dit later helemaal is ontwikkeld tot een idee van taak vervulling. Een groot gedeelte van het Taoïsme hangt samen met

deze denkwijze. Want wat is het? Dingen zijn juist of onjuist. Maar slechts daar waar juist en onjuist samengaan, ontstaat verkelijkheid. Als hij die werkelijkheid niet kan vinden - en dat verwacht je van een eenvoudig mens niet - dan moet hij eerst leren om deze schijnbare strijdigheid in zich te aanvaarden. Daarom is a.h.w. de wet verplaatst: datgene wat je bent en het waarmaken van wat je bent, is je plicht t.a.v. het geheel.

In alle alchemistische denkwijze zien wij steeds weer dat idee van versmelting terugkeren. Maar wij worden altijd ook weer geconfronteerd met de buitenwereld, met de verandering die wij tot stand brengen. Een schijnbare tegenstrijdigheid. Wie de volmaaktheid in zich bereikt, wil toch niets veranderen en zeker niet aan zichzelf. Maar zijn erkenning van zijn relatie met het andere wordt nog steeds bepaald door zijn yan - yin. Er zijn zelfs boeren die daar ontzettend in thuis zijn. Als ze over straat gaan en ze zien een ander, dan roepen ze onmiddellijk: Ha, die Jan. (Dit schokt een enkele aanwezige, maar het zal u wakker houden). De slui- mering bij u is geweken!

Al die dingen berusten op het feit, dat we eigenlijk, zelfs als we de innerlijke volmaaktheid hebben bereikt, nog altijd in tweeledigheid be- seffen. Besef kan alleen bestaan waar een afmeting van waarden plaats- vindt. Dat is wat ons blijft beheersen totdat we opgaan in de totaliteit. Daarom moeten we leren met de kracht die in ons is buiten ons te werken. Niet omdat buiten ons de verandering noodzakelijk is, maar omdat wij al- leen als dat wat er in ons is ook buiten ons op de een of andere manier tot uiting komt, het geldingskracht krijgt, het voor ons mogelijk is om ons beleven van de wereld ook innerlijk nog te vervolmaken om innerlijk meer een te zijn met de wereld nu we gelijktijdig een tegenstelling erva- ren.

Het geestelijke goud is niet alleen maar de innerlijke bereiking. Het is de vermenging van onze innerlijke bereiking met al hetgeen voor ons kenbaar en beseffbaar is. Zelfs als wij de Steen der Wijzen hebben bereikt en alle werelden voor ons toegankelijk worden en wij ze ontvan- gen, dan zullen wij ze nog niet kunnen begrijpen al beseffen wij het er- gens wel.

Laten wij dan rustig ook wanneer wij streven in de richting van het geestelijke goud, de praktijk naast de innerlijkheid zetten. Niet de meditatie verheffen tot top, of het leven in de wereld zien als het voornaamste, maar deze dingen zien als een soort balans waarin wij voortdurend een evenwicht moeten handhaven. Alleen zo kunnen wij naar de waarheid en de werkelijkheid toevloeien.

Als u luistert naar onderwerpen als dit vandaag of naar andere onderwerpen door andere sprekers van deze groep of van andere groepen gebracht, onthoud dan: nooit eenzijdig, altijd evenwicht. Het evenwicht maakt het ons mogelijk verder te gaan. Zoals er al in de oude Levens- boom drie wegen zijn, er maar één weg is die rechtstreeks de chaos met de kroon verbindt. Laten wij proberen dit evenwicht te handhaven, dan zal al het andere ons worden gegeven. Als wij het evenwicht verliezen, gaan wij moeizaam van punt tot punt, van lering tot lering en zullen vaak niet beseffen wat wij in het einde toch moeten bereiken.

Daar wil ik het bij laten.

--:-

V R A G E N .

- x Kunt u iets vertellen over de relatie innerlijk goud en chakra's?
- U vraagt mij eigenlijk zoiets als: Wat is nu eigenlijk de relatie tussen atmosfeer en ademhaling?

Het innerlijke goud, wanneer het bereikt is, straalt uit door het geheel van de aura. Ik heb dat reeds gezegd. Ik heb u zelfs gewezen op de eigenaardige klankgelijkenis: aurum - aura. Het is dus duidelijk, dat uw chakra's dan de elementen zijn die het sterkst deze kracht kunnen uitstralen, als ze gericht wordt gebruikt. Dat is dus de relatie. Maar het is niet zo, dat uw chakra's het innerlijke goud veroorzaken. Het omgekeerde is wel het geval. Het innerlijke goud kan de activiteit van de chakra's veroorzaken, bepalen, versterken etc.

- x In hoeverre is de kwaliteit van het evenwicht aan de buitenzijde van iemand waarneembaar?

- Iemand kan een innerlijk evenwicht hebben dat hem zelfs toestaat om dronken te worden. Dan zal uiterlijk een onevenwichtigheid blijven bestaan voor de toeschouwer, die de innerlijke evenwichtigheid die de mogelijkheid schiep in feite onkenbaar maakt. Het is dus niet zo, dat er een directe relatie is tussen innerlijk en uiterlijk zoals: in mij is een innerlijke rust, dus straal ik die uit. Ik geloof, dat de uiterlijkheid teveel wordt bepaald door de relatie met de wereld, terwijl het innerlijke evenwicht juist wordt bepaald door de rust waarmee men de wereld en zichzelf in evenwichtigheid aanvaardt.

- x De waarneming in twee delen of de vergelijkende waarneming lijkt typisch voor de menselijke soort. Is dit in de evolutie ook de toekomst voor andere soorten organismen en kan deze waarnemingsvorm in perioden niet alleen individueel maar ook collectief worden opgeheven?

- Het laatste is het moeilijkst te beantwoorden. Het is duidelijk, dat praktisch elk organisme de buitenwereld in tegenstellingen of tegengedelen ervaart: aangenaam - onaangenaam, goed - niet goed, gevaarlijk - ongevaarlijk. Dat heb je zelfs al bij het pantoffeldiertje. Grotere organismen hebben dat ook in complexere vorm. Uw hond, uw kat, een koe, een paard heeft wel degelijk een oordeel over en een begrip, zij het soms beperkt, van zijn buitenwereld. Het grote verschil met de mens is, dat de mens eveneens de buitenwereld op dezelfde wijze beleeft en beschouwt, maar probeert - en er soms ook in slaag - om zichzelf niet als centrum te zien, maar vanuit de buitenwereld ook zichzelf te zien als een factor daarin. Dat is het typisch menselijke.

Als we verdergaan, dan blijft voor het kenvermogen de noodzaak van registratie, van tegenstelling bestaan. Waar geen vergelijking mogelijk is, is ook een kennen onmogelijk geworden. Je kunt zeggen: dat is niet alleen voor de menselijke soort, maar ook voor een bepaalde evolutiefase waarbij beperkte wereldwaarneming bepalend is voor de ik-ervaring.

Dan zegt u: Kan dat anders worden? Ja, het wordt anders naarmate de innerlijke wereld meer bewust wordt beleefd en er daardoor een beter evenwicht kan optreden tussen de invloeden die van buitenaf komen en de innerlijke waarheid zoals die voor u op het ogenblik bestaat. Of dat iets is dat ten slotte kan worden tot een opgaan in het geheel, wij nemen het aan. Ik zou niet hier zitten, als ik al zover was. Dus wat dat betreft, daarop kan ik eigenlijk geen antwoord geven. Of dat ook collectief voor het geheel mogelijk is? In het eind denk ik van wel. Maar ik denk, dat de waarneming en tegenstelling tot het ogenblik, dat de werkelijke functie van het uiterlijke leven ophoudt, eigenlijk gehandhaaft zal worden, zodat je dus op een gegeven ogenblik zult moeten zeggen: Pas waar de uitingen ophouden, ontstaat de absolute synthese waardoor collectief opeens de

innerlijke werkelijkheid als een volledige verbinding met de kosmos kan worden ervaren.

- x Is het verkrijgen van innerlijk goud ook mogelijk voor mensen die niet in de stof leven of is het alleen mogelijk voor de stoffelijke mens?
- Ik zou graag willen vleien en zeggen: Het is alleen voor de stof mogelijk, maar ik moet u telerustellen. Het is mogelijk voor elke vorm van leven die zich beschouwt als deel van onverschillig welke wereldvoorstelling.
- x Hoe zijn de mensen aan deze kennis gekomen? Was het een geleidelijke ervaring?
- Voor een individu is het altijd wel een geleidelijke ervaring. Maar het is opvallend dat er een bepaalde periode is. Dat ligt ongeveer 800 v. Chr. waarin plotseling innerlijke en inwijdingsbelevingen buitengewoon belangrijk worden. Er ontstaan dan afzonderlijke klassen van ingewijden die naar buiten toe voor een deel overgaan in de priester-schappen of in priesterlijke functies die zich dan ook steeds sterker manifesteren en voor een deel zichzelf van de mensen terugtrekken. Dan zien we dat dat langzaam maar zeker verandert totdat wij op den duur een zich uitbreidende inwijdingsbeweging krijgen. Uit die inwijdingsbewegingen ontstaan inwijdingsleringen. Als je dan precies volgt wat er allemaal gebeurd is, dan blijkt dat die inwijdingsleringen - zelfs die op dit ogenblik nog worden verkondigd - voor een groot gedeelte teruggrijpen naar de levenservaringen en innerlijke ervaringen die misschien wel 6000 jaar v. Chr. al waren beleefd door enkelingen. Ik zou dus zeggen: het is inderdaad voor het individu altijd een geleidelijk proces. Tot nu toe blijkt het in de evolutie eveneens een geleidelijk proces te zijn met dien verstande, dat de bereikbaarheid van gegevens steeds groter wordt en dat de mogelijkheid tot bereiking eveneens toeneemt.
- x Is de weg tot het verkrijgen van het innerlijke goud iets wat een ieder mens is ingeboren?
- Neen, want je hebt het al voor je geboren bent. De weg tot het verkrijgen van het innerlijke goud is natuurlijk helemaal symbolisch gesteld in de zin zoals ik dat op grond van de alchemie vanavond heb verkondigd. Maar er is in ons een drijfveer en die is ingeschapen voor zover ik kan nagaan tot het eerste moment dat er bewustzijn was, welke ons dwingt a.h.w. steeds verder te gaan in de richting van een grotere bewustwording. Het innerlijke goud is ten slotte alleen maar de voltooiing van een bepaalde bewustwordingsfase. Dus moet ik hier ja zeggen.
- x Is een soortgelijke weg ook buiten deze mensheid aanwezig?
- Ongetwijfeld. In al het geschapene zit dezelfde drijfveer; d.w.z. dat ongeacht de manier waarop je het uitdrukt alle wezens ergens op een gegeven ogenblik dezelfde bereiking zullen kunnen doormaken en verkrijgen en eventueel ook nog datgene wat daarna volgt.
- x Wanneer houden de vragen in de mens op?
- Op het ogenblik, dat hij beseft dat het stellen van de vraag, als ze goed is gesteld, het besef weergeeft waarin het antwoord op de vraag is begrepen.
- x Zijn de beeltenissen als 'elixer' of 'Steen der Wijzen' representanten van afstemmingsmogelijkheden?
- Het zijn vergelijkingen die werden gebruikt. Het zijn betitelingen die in een bepaalde geheimtaal ook werden gebruikt voor het bereiken van bepaalde innerlijke fasen. Afstemming houdt in: ontvankelijk voor van buiten komende waarden. Maar deze bewustwording houdt meer in dan alleen dit. Je bent namelijk niet alleen ontvanger, je bent zend-ontvanger. Je straalt dus uit en je ontvangt terug. Als u dit met uw vraag heeft bedoeld, dan kan ik 'ja'

zeggen. Anders moet ik zeggen: Eigenlijk word je een zodanig deel van het geheel dat voor je innerlijk besef een voortdurende uitwisseling tussen het geheel en jezelf plaatsvindt waarbij echter je eigen inhoud van even groot belang is als datgene wat je van buitenaf bereikt.

x Bestaat er ook geestelijk zilver?

- Je zou het zo kunnen noemen. Als je eenmaal in de alchemistentaal bezig bent, dan bestaat er inderdaad ook innerlijk zilver. Maar dan ligt het zilver in belangrijkheid onder het goud. Terwijl als je het weer in stralingsniveaus uitdrukt het zilver ver boven het goud staat, omdat het de weerkaatsing is van het verblindende licht die de grens vormt. Je zou kunnen zeggen, dat je een bepaalde fase met zilver kunt aangeven. Dat gebeurt natuurlijk vooral, als je in je streven naar het geestelijke goud plotseling zoveel mogelijkheden buiten je ziet dat je probeert je innerlijke bewustwording voor 30 zilverlingen over te doen.

x Hoe is men gekomen tot de alchemistische weg?

- Dat is een heel verhaal. Ik hoop, dat we daar de tijd voor hebben.

Er is een tijd geweest waarin de mens werd omring door raadselen en deze dan voor een groot gedeelte heeft verklaard met voorouders, geesten, demonen. Maar juist degenen die er het meest mee te maken hadden, dat waren de priester, de priesterlijke stand, de sjamanen e.d. Zij zochten natuurlijk verder. Zij ontwikkelden een steeds grotere kennis van kruiden, van de kwaliteit van bepaalde soorten aarde, van verwerkingsprocessen. Daarbij werd hun geloof sterk vermengd met al datgene wat technisch of chemisch mogelijk was.

De eerste alchemisten zijn degenen geweest die voor het eerst metalen hebben gesmolten; koper voornamelijk. Zij hebben de eerste bronzen zwaarden gegoten het proces begeleidend met hun magische zangen. Zij zijn de eerstegeneesheren geweest, de eerste kruidkundigen die tevens in het kruid ook nog de geest of de werking van een bepaalde godheid meenden te bespeuren. Zij zijn het geweest die zijn gaan nadenken over de uiterlijke mogelijkheden en omstandigheden en datgene wat er innerlijk mee gepaard gaat. Vooral omdat ze ontdekten dat zij door innerlijke veranderingen meer konden doen met hun uiterlijke mogelijkheden zonder dat ze intens geloofden in de paranormale krachten die er eventueel in zouden schuilen. Zo is eigenlijk het eerste besef ontstaan dat je dan met enig fatsoen alchemie kunt noemen, zij het lang voordat deze naam bestond.

Er zijn delen van de wereld geweest die de nadruk bijzonder sterk hebben gelegd op de eenheid van leven en dood. In de beschavingen rond de Middellandse Zee was Egypte daarvan de voornaamste exponent. Wij vinden dergelijke dingen ook terug in Babylonië en zelfs in bepaalde delen van de Maandienst van Ur en Uruk. Daarwerden de mensen steeds sterker geconfronteerd met het mysterie van leven en dood. Hun pogingen om a.h.w. leven en dood om te zetten in een ander beeld bracht hen tot een steeds meer verinnerlijkte beschouwing van alle uiterlijke waarden van godsdienst maar ook van techniek. Het bleek, dat ze daardoor een aantal ontdekkingen deden die zuiver technisch of zuiver chemisch waren. Zo ontstond er een wetenschap die werd gedragen door innerlijke processen waarvan een groot gedeelte van haar bereikingen voornamelijk inspiratief tot stand kwam. Deze ontwikkelingen werden eerst technisch, later filosofisch overgedragen op andere landen. Bijvoorbeeld: in de tijd van Alexander de Grote heeft Griekenland, toen het leger terugkeerde en verslagen en wat ontmoedigd was, heel wat van dergelijke filosofieën geabsorbeerd.

Het resultaat is geweest dat er dus alchemisten waren lang voordat het woord Alchemie gangbaar werd voor deze processen. Het is heel duidelijk, als we de oudste literatuur beschouwen (of het nu de boeken zijn van Thoth of van Maria de profetes, ook wel Miriam genoemd, een Griekse) dat hier filosofie en innerlijke wereld steeds belangrijker worden als een middel om

de uiterlijke wereld te begrijpen en op den duur de raadselen van leven en dood voor jezelf op te lossen. Het is vandaaruit dat de alchemie haar weg is gegaan. voor een deel zijn haar waarden overgegaan naar de kabbalisten. Oorspronkelijk voornamelijk duiders (droomduiders). De bijbelse Jozef was er een van. Hier hebben we zuiver te maken met een soort wichelsysteem dat alleen kan werken, als we een kosmos hebben die hiërarchisch, bureaucratisch is ingedeeld. Daaruit komt dan de kabbala naar voren. Het is dus een andere weg. Er is een voortdurende uitwisseling tussen de mensen die kabbalistisch zijn en degenen die de andere weg volgen die later alchemie zal worden. Daarmee is deze wisselwerking te verklaren. En zo is langzaam maar zeker het denken gegroeid.

Als we eenmaal rond 800 zijn, de tijd van Karel de Grote en daarna gaan kijken (de tijd van de Martels die een wereldrijk in puin gooiden), dan zien we dat een groot gedeelte van dit denken eigenlijk zijn toevlucht vindt in de kloosters van Europa en vandaaruit wordt overgeleverd alleen aan uitverkoren leerlingen. Dit brengt dan langzaam maar zeker weer een bepaald aantal goed gevormde qua onderwijs en inzicht groepen op de been die dan weer deze geheimen verder op hun eigen manier vastleggen en overzetten.

De z.g. vrije Maçons (de vrijmetselaren) waren in feite bouwmeesters en steenhouders die een zeer grondige beroepsvorming, maar ook onderricht in lezen, schrijven en rekenen hadden gekregen en daardoor ook in aanraking kwamen juist met de filosofie die aan hen werd overgedragen. Zo zijn zij weer de basis geweest van de meer mundane ontwikkeling die vanaf 1400 in Europa algemeen plaatsvond.

- x Bestaat deze alchemistische werkwijze nog steeds? Hoe dan?
- Zij bestaat nog steeds, maar ze kan tegenwoordig niet meer openlijk worden beoefend. Vroeger was dat wel zo, omdat het tegen de wetten van de kerk ging. Tegenwoordig is het omdat het wetenschappelijk te belachelijk is om waar te kunnen zijn. Er zijn echter wetenschapsmensen die als wetenschappers beroemd zijn geworden en die daarbij alchemisten zijn.
- x Als men de geestelijke Steen der Wijzen heeft bereikt, is het incarneren dan nog nodig?
- Ik denk, als je een liefde hebt voor het gehele zijn en in jezelf een onmetelijke rijkdom kent, je je gedrongen zult voelen om te incarneren. Niet omdat het voor jezelf nodig is, maar omdat je wilt delen met degenen die arm zijn en hun iets van je rijkdom wilt overdragen.
- x Algemeen bestaat het woord transmutatie waarmee wordt bedoeld dat een bepaald metaal kan worden omgezet in andere metalen. Bestaat er ook zo iets als geestelijke transmutatie? Wat moeten wij ons daarvan voorstellen?
- Uw interpretatie volgens het officiële alchemistische denken van transmutatie is onjuist. Het betekent het veranderen van materie in een andere materie. Dus niet noodzakelijk metaal in een hoger metaal. Het is een trap die komt na de putrefactie (het verval of de verrotting) waardoor de omzetting noodzakelijk is geworden om de nieuwe vorm tot stand te laten komen. Het is de 5e trap van het alchemistische proces.
- Nu de vraag: Bestaat er een geestelijke transmutatie?
- Natuurlijk. Maar transmutatie is geen proces dat bewust kan worden veroorzaakt of bereikt, ofschoon anderen daar wel eens anders over denken. Transmutatie is het normale proces dat ontstaat op het ogenblik, dat alles zich heeft opgelost in zijn bestanddelen. Dat wil zeggen: het is de trap die vormt na het oplossen. Het is dus niet: het gevormde nemen, er iets aan toevoegen en het maken van iets van hogere waarde. Ik weet, dat in deze zin het woord in bepaalde geestelijke groeperingen wel wordt gebruikt. Dan zou je kunnen zeggen: transmutteren is een bepaalde vorm van energie omzetten in een andere vorm van energie die je

hoger of beter acht. Maar of dit laatste juist is, is meestal vraagwaardig.

SLOTREDE.

Wij hebben ons beziggehouden met het geestelijke goud, met de alchemistische weg en met nog vele andere dingen. Wat uw vragen betreft, moet ik zeggen: het was inderdaad een compliment voor mij. Ik heb kennelijk veel dingen gezegd die u redelijk goed heeft begrepen. Dank daarvoor.

Ik vind het verder heel prettig dat u heeft begrepen dat het hier gaat om één weg, één beeld, één methode. Want het is duidelijk, de waarheid is maar één. Er is maar één werkelijkheid, één waarheid. Maar de kant vanwaaruit u haar beschouwt, kan haar voor u totaal anders doen schijnen dan voor een ander.

Een voorbeeld: Een jonge man komt aangelopen en ziet daar iets mooi gevormd. Hij denkt: ha, ha! Hij loopt er naar toe, kijkt eens, ziet een AOWer-gezicht en loopt gestoord verder. Dan heeft de waarheid twee gezichten. Ik denk, dat een ieder op zijn eigen manier het geestelijke goud kan vinden.

Ik heb u vandaag opvattingen voorgelegd die stammen uit de alchemistische filosofie aangevuld met denkbeelden en ervaringen die we in de geest hebben opgedaan. Dat wil niet zeggen dat u daaraan bent gebonden. Het is een weg die u kunt proberen te gaan. Maar past hij bij u?

Het enig werkelijk belangrijke dat ik u heb verteld is het vinden van een innerlijk evenwicht waardoor u niet meer beoordeelt of veroordeelt, althans niet emotioneel, maar gewoon aanvaardt wat is en werkt met wat is.

Was het niet Paulus die heeft gezegd: Al had ik alle dingen en ik had de liefde niet Die liefde waar hij over sprak, was de innerlijke aanvaarding. Dit gevoel van verbondenheid dat niet afhankelijk is van uiterlijkheden.

Ik zou u willen zeggen: Welke weg u ook wilt gaan, als u die innerlijke aanvaarding, dit u verbonden weten niet heeft, dan komt u niet verder. Verder kunt u elke weg kiezen die u wilt. Er bestaat geen kosmisch dogma. Er zijn de mogelijkheids grenzen die in de schepping zijn ingelegd. Daarbinnen de wereld, de uwe, met al haar sferen en al haar mogelijkheden, met haar incarnaties en wat er verder mogelijk is. Het is uw zaak hoe u die wereld gaat. Maar wilt u één worden met die wereld, wilt u iets bereiken dat lijkt op het innerlijke goud, dan kunt u dat alleen doen door het leven en al datgene rond u te aanvaarden of moet ik het christelijk zeggen: het lief te hebben. Dat is het enige raadsel.

Maak van uw wereld het beste dat u kunt. Deel met elkaar het beste dat u voor anderen kunt zijn en aan anderen kunt geven. Dat is belangrijk. En als u dan bepaalde delen van de wereld helemaal niet kunt uitstaan of u weet er geen weg mee, veroordeel ze niet, val ze niet aan, tenzij zij u aanvallen. Ga eraan voorbij. Zorg voor het goede. Verbreid het goede, het zonnige, het lichte. En daar waar het andere u bedreigt, moogt u uw mening kenbaar maken. Maar u moogt nooit het leven dat daarbij betrokken is veroordelen of aanklagen.

Er zijn vele wegen naar de waarheid en vele wegen naar de werkelijkheid, maar ga uw weg in deze verbondenheid met al het zijnde. De alchemie geeft ons vele symbolen en vele versluierungen. Als ik spreek, probeer ik wel waarheden te zeggen, maar wat u verstaat kan anders zijn dan ik wil zeggen en het is dan nog versluierd.

Besef, dat niemand u de weg naar de waarheid kan tonen, als u die zelf niet gaat. Aangezien ik toch al enkele kerkelijke citaten heb gepliegd op deze avond, zou ik u eraan willen herinneren: "Ik ben de weg en de waarheid". Dat is de liefde die spreekt of de Christus die spreekt. Alleen daardoor kun je komen tot het geheel, tot de Vader, het Alomvattende. Dat zijn waarheden die u toch wel in uw oren moet knopen.

U bent vrij uw weg te gaan. U kiest uw eigen wegen, maar wie innerlijk de rijkdom wil ervaren van een steeds bewuster worden, steeds meer deel worden zal althans deze simpele dingen niet voorbij mogen gaan.

Wat u doet, is uw keuze. Als het aan mij ligt, zeg ik: Goed. Ik heb in het vat de grondstoffen willen mengen en nu zet ik de alambic erop en kijk wat het distillaat zal worden. Ik kijk, of ik misschien ergens een klein beetje goud heb wakker geroepen; het innerlijke goud. Want ik heb met u gedeeld wat ik ben en geprobeerd te zeggen wat ik weet of meen te weten.

Ga uw eigen weg. Ga die in vrede, in geluk zonder wrok tegen het leven of de wereld. Kijk in uzelf, opdat kennis tot begrip worde. Dat begrip en gevoel moge samensmelten, opdat u innerlijk uzelf niet meer voelt als iets dat met zichzelf strijdt, maar als een geheel dat zijn taak vervult.

Dat wens ik u allen toe. Want wie dit in zich ervaart is sterker dan al wat de wereld of zelfs de meest duistere werelden kunnen overbrengen. Wie in zich het licht draagt, wie in zich de vrede heeft, is onaantastbaar zolang hij niet oordeelt of veroordeelt, maar probeert zijn een-zijn te realiseren waar dit mogelijk is.

:--:-: